

Michelle Paver

Torak de zielzwerper

Avonturen uit een Magisch Verleden *Deel 2*

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Spirit Walker*
Copyright © 2005 Orion Children's Books
Copyright © 2005 Tekst Michelle Paver

Copyright voor het Nederlands taalgebied © 2005 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling
Ellis Post Uiterweer

Vormgeving omslag
B'IJ Barbara

Vormgeving binnenwerk
ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3894 2
NUR 284
D/2013/8899/2

www.michellepaver.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

 Hoofdstuk 1

Plotseling verscheen de oeros tussen de bomen aan de overkant van de beek.

Het ene ogenblik zat Torak te kijken naar de zonbeschenen wilgen, en het volgende was ze er ineens. Ze was meer dan manshoog en kon een beer aan haar enorme gekromde horens rijgen. Als ze hem aanviel, had hij een probleem.

Het was pech dat hij in de wind stond. Hij hield zijn adem in toen hij zag dat de oeros haar neus bewoog om zijn geur in te schatten. Ze snoof en schraapte met een reusachtige hoef over de grond.

Toen zag hij het kalf door de varens kijken en zijn maag kromp samen. Oerossen waren zachtaardige wezens – behalve wanneer ze een kalf hadden.

Zonder geluid te maken trok Torak zich in de schaduwen terug. Als hij haar niet aan het schrikken maakte, viel ze misschien niet aan.

Weer snoof de oeros en ze bewoog de varens met haar horens. Eindelijk leek ze tot de conclusie te komen dat hij toch geen jacht op haar maakte, en ging ze in de modder liggen om zich daar eens fijn in te wentelen.

Opgelucht haalde Torak adem.

Het kalf liep waggelend naar zijn moeder, gleed uit, loeide zacht en viel. De moeder hief haar kop op, duwde het jong met haar neus omhoog en maakte het zich toen weer gemakkelijk.

Gehurkt achter een jeneverbesstruik vroeg Torak zich af wat hij nu moest doen. Fin-Kedinn, de leider van de stam, had hem erop uit gestuurd om een bundel wilgenschors te halen die in

de beek had liggen weken; zonder die bundel wilde hij niet terug naar het kamp. Maar hij wilde ook niet door de oeros worden vertrappt.

Hij besloot te wachten tot ze wegging.

Het was een warme dag aan het begin van de Maan Zonder Donker en het Woud lag er loom bij in de zon. Vogels zongen in de bomen; een warm briesje uit het zuidoosten droeg de zoete geur van lindebloesem met zich mee. Na een poosje bonsde Toraks hart niet meer zo hevig. Hij hoorde een zwerm groenlingen in een bosje hazelaars om eten piepen en hij keek naar een adder die op een steen zonnebaadde. Hij probeerde daar zijn gedachten op te richten, maar zoals zo vaak dwaalden die af naar Wolf.

Wolf zou nu wel bijna volwassen zijn, maar toen Torak hem leerde kennen was hij een welp geweest die over zijn pootjes struikelde en om vossebessen zeurde.

Niet aan Wolf denken, hield Torak zichzelf vastberaden voor. Dat is voorbij. Hij komt nooit meer terug. Denk maar aan de oeros, of aan de slang of...

En toen zag hij de jager.

Hij stond aan de overkant van het water, twintig passen stroomafwaarts, maar uit de wind van de oeros. Er was daar te veel schaduw om zijn gezicht te kunnen zien, maar Torak zag wel dat hij net als hijzelf een mouwloos wambuis van herten-huid droeg en een broek tot op zijn knieën met daaronder laarzen van ongelooide huid. Maar in tegenstelling tot Torak droeg hij een slagband van een everzwijn aan een lang koord om zijn hals. Everzwijnstam.

Normaal gesproken zou dat Torak hebben gerustgesteld. De Everzwijnstam was redelijk bevriend met de Ravenstam bij wie hij nu al zes manen woonde, maar aan deze jager was iets vreemds. Hij bewoog zich onhandig slingerend en zijn hoofd wiebelde heen en weer. En hij besloep de oeros. In zijn riem staken twee werpbijlen van leisteen. Terwijl Torak on-

gelovig toekeek, trok hij er eentje los en woog die op zijn hand.

Was hij gek geworden? Niemand jaagt in zijn eentje op een oeros. De oeros is het grootste en sterkste prooidier van het Woud. In je eentje een oeros aanvallen is erom vragen gedood te worden.

De oeros was zich van geen kwaad bewust en wentelde zich behaaglijk knorrend dieper in de modder, opgelucht van die vervelende muggen verlost te zijn. Haar jong snuffelde aan een pol wilgenroosjes en wachtte tot de moeder klaar was.

Torak stond op en waarschuwde de jager met kappende gebaren: *Gevaar! Ga weg!*

De jager zag het niet. Hij hief zijn gespierde arm, richtte en wierp de bijl.

De bijl suisde door de lucht en kwam een handbreedte van het kalf verwijderd met een plof in de grond terecht.

Het kalf sloeg op de vlucht. De moeder loeide verontwaardigd en krabbelde overeind terwijl ze speurend rondkeek naar haar aanvaller. Maar de jager stond nog uit de wind, ze kon hem niet ruiken.

Het was niet te geloven, maar de jager maakte aanstalten de tweede bijl uit zijn riem te trekken.

‘Nee!’ fluisterde Torak hees. ‘Je doet haar alleen maar pijn en dan gaan we er allebei aan!’

De jager trok de bijl uit zijn riem.

Torak dacht snel na. Als de bijl doel trof, zou niemand de oeros meer kunnen tegenhouden. Maar als ze schrok en niet gewond raakte, zou ze misschien een schijnaanval uitvoeren om er daarna met haar jong vandoor te gaan. Hij moest onmiddellijk zorgen dat ze buiten bereik van die bijl kwam.

Nadat hij diep had ademgehaald, sprong hij op en neer, zwaaide met zijn armen en schreeuwde: ‘Hier! Hier!’

Het werkte – min of meer. De oeros loeide razend van woede en deed een uitval naar Torak, net op het moment dat de bijl in

de modder neerkwam waarin het dier net nog had gelegen. Terwijl het door de beek naar Torak toe plonsde, verschool hij zich razendsnel achter een eik.

Er was geen tijd erin te klimmen – de oeros had hem al bijna bereikt. Hij hoorde haar snuiven toen ze zich de oever op werkte, hij voelde haar warmte aan de andere kant van de boom...

Op het laatste moment veranderde ze van koers, zwiepte met haar staart en verdween met veel lawaai in het Woud.

De stilte daarna was oorverdovend.

Het zweet liep langs Toraks gezicht. Hij leunde tegen de boom aan.

Met zijn hoofd gebogen verplaatste de jager zijn gewicht van de ene voet op de andere.

‘Wat bezielde u?’ bracht Torak hijgend uit. ‘We hadden wel dood kunnen zijn!’

De jager reageerde niet. Wankelend stak hij de beek over, raapte zijn bijlen op en stopte die in zijn riem, daarna waadde hij terug. Torak kon nog steeds zijn gezicht niet zien, maar wel zijn gespierde armen en gekartelde leistenen mes. Als het op vechten uitliep, zou hij verliezen. Hij was maar een jongen, nog geen dertien zomers oud.

Plotseling botste de jager tegen een beuk op en begon te kokhalzen.

Torak vergat zijn angst en rende naar hem toe om hem te helpen.

De jager zat op handen en knieën en gaf gelig slijm op. Hij welfde zijn rug, kokhalsde hevig en braakte toen iets glads en donkers uit ter grootte van een kinderhand. Het zag eruit als... als haar.

Een windvlaag streek door de takken en in een straal zonlicht kon Torak hem voor het eerst goed zien.

De zieke man had handenvol haar uit zijn hoofd en zijn baard getrokken waardoor er akelige stukken bloederige huid te zien waren. Zijn gezicht was bedekt met dikke, honingkleurige kor-

sten, net berkenzwam. Samen met klodders slijm spuugde hij het laatste haar uit en ging toen op zijn hurken zitten om de zweren op zijn onderarm te krabben.

Torak deinsde terug en legde zijn hand op het stukje huid dat zijn stam symboliseerde: een stukje wolfshuid dat op zijn buis zat genaaid. Wat moest dit betekenen?

Renn zou het wel weten. 'Koortsen,' had ze hem ooit verteld, 'komen het vaakst rond Midzomer voor omdat de wormen en ziekten dan het langst aan het werk kunnen. Ze kruipen uit het moeras tijdens de witte nachten wanneer de zon niet slaapt.' Maar als dit een koorts was, had Torak een dergelijke koorts nog nooit gezien.

Hij vroeg zich af wat hij moest doen. In zijn medicijnbuideltje zat alleen een beetje klein hoefblad. 'Laat me u helpen,' zei hij beverig. 'Ik heb... O nee, hou op! U doet uzelf pijn!'

De man was zich nog steeds aan het krabben en ontblootte zijn tanden zoals mensen doen wanneer de jeuk zo ondraaglijk is dat ze liever echt pijn hebben. Opeens begroef hij zijn nagels in zijn huid en rukte de zweren los, waardoor er slechts bloederig vlees overbleef.

'Niet doen!' schreeuwde Torak.

Met een grauw sprong de man boven op hem en drukte hem tegen de grond.

Torak keek op naar een vormeloze massa zweren en korsten, en in twee doffe ogen vol pus. 'Doe me geen kwaad,' bracht hij hijgend uit. 'Ik... ik heet Torak. Van de... van de Wolvenstam en ik...'

De man boog zich dichterbij hem toe. 'Het komt eraan,' siste hij. Zijn adem stonk naar rotting en bederf.

Torak slikte moeizaam. 'Wat komt eraan?'

Het misvormde gezicht vertrok van angst. 'Zie je het niet?' fluisterde hij. Er kwamen gele kloddertjes slijm op Toraks gezicht terecht. 'Het komt eraan! En het zal ons allemaal krijgen!'

Wankelend kwam hij overeind en tuurde naar de zon. Toen

rende hij met veel lawaai weg tussen de bomen, alsof alle demonen van de Andere Wereld hem op de hielen zaten.

Zwaar ademend richtte Torak zich op zijn elleboog op.

De vogels zwegen.

Ontzet keek het Woud toe.

Langzaam stond Torak op. Hij voelde de wind naar het oosten draaien, ineens werd het koud. De bomen huiverden en fluisterden met elkaar. Torak wilde dat hij wist wat ze zeiden. Maar hij wist wel wat ze voelden, want hij voelde dat ook. Er was iets opgestaan en het waarde door het Woud.

Het komt eraan.

Ziekte.

Torak rende naar waar hij zijn pijl en boog had gelaten. Er was geen tijd om de wilgenschors te halen. Hij moest terug naar het kamp om de Raven te waarschuwen.